



TÄNÄ
PÄIVÄNÄ

"Olkaa raittiit ja valvokaal"

Jo yleiseen kansalaiskasvatukseen kuuluu hyvien tapojen, rehellisyyden, oikeamielisyyden, ahkeruuden, siveellisen kilvoituksen ja raittiin elämäntavan opettaminen. Eihän voida ajatella sellaisen yhteiskunnan menestyvän, joka unohtaa kansalaishyveitten neuvomisen nousevalle sukupolvelle.

Kristilliseen siveellisyyteen ja kilvoitukseen liittyy kiinteästi edellämainittu opetus. Elävässä kristillisyydessä elämäntavat eivät ole vain ulkonaisen nuihteettomuuden korostusta eikä lakien rikkomisesta johtuvaa pelkoa rangaistuksesta. Ne perustuvat Jumalan sanaan ja siihen sidottuun omaantuntoon. Kristitty tietää, että hänen koko elämänsä on paljastettua Jumalan kasvojen edessä. Apostoli Paavali viittaa siihen useaan otteeseen kirjeissään.

Suomessa ei ole käymistilaan saatetuilla mehuilla, kuten Välimeren maissa mitään ravintotaloudellista merkitystä. Tislattujen väkijumien käyttäjien päämääränä on

taas kautta vuosisatojen ollut humalatilat saavuttaminen. Senvuoksi on alkoholijuomakysymys muodostunut täällä kristityille oman tunnon asiaksi. Sen me näemme selvimmin kansankirkkomme suurista herätysliikkeistä. On muistettava, että Karjalan rukoilevaisen liikkeen alkuvaiheissaan johtaja Henrik Rengqvist kirjoitti ensimmäisen suomalaisen raittiustaitelukirjansa "Viinan kauhistus" ja painotti niin puheissaan kuin kirjoituksissaan väkijumien kirousta ja ehdottoman raittiuden merkitystä kristityn kilvoituksessa. Pohjolan suuri herättäjä Lars Levi Laestadius sanoi kristittyjen oman tunnot noudattamaan ehdotonta raittiutta. Väitetään, että laestadiolainen herätysliike pelasti Lapin kansan tuhoutumasta viinanvirtoihin ja epäsiiveellisyyteen. Tämän vuosisadan alussa elänyt heränneen kansan isä ja johtaja Wilhelm Malmivaara oli innokas raittiusmies, joka julisti raitista elämäntapaa Jumalan kansalle kuuluvana ja taisteli eduskunnassa raittiustaitelun puolesta. Kansankirkkomme henkisistä johtajista tällä vuosisadalla on syytä mainita mm. sellaiset nimet kuin Elis Bergroth, Sigfrid Sirenus, Antti J. Pietilä, Paavo Virkkunen ym., jotka olivat Suomen raittiustaitelun eturivin miehiä. Raittius oli heille luonnollinen elämäntapa, johon kristityn omatunto oli sidottu Jumalan sanan kautta.

Niinikään ovat pelastusarmeija, vapaakirkko, metodistikirkko, adventtikirkko ja myöhemmin helvintaitteet olleet julistuksessaan yksimielisesti ehdottoman raittiuden kannalla.

"Kristillisen raittiustyön edustajisto", kristillisen raittiustyön yhteiselin, pyrkii yhdistämään kaikkien kristillisten piirien voimat taisteluun väkijumien kirousta vastaan ja raittiin elämäntavan puolesta. Siihen kuuluvat useimmat kansankirkkomme keskusjärjestöistä, kuten Suomen Kirkon Seurakuntatyön Keskusliitto, Suomen Kirkon Sisälähetysseura, Suomen Lähetysseura, Suomen NKL, Suomen NMKY:sten Liitto, Valkonauhaliitto, Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ym. myös Ortodoksinen kirkko, maamme toinen kansankirkko, ja kaikki pienet kirkkokunnat sekä pelastusarmeija kuuluvat edustajistoon. Toivottavasti koko kristillinen rintama saadaan liittymään yksimielisesti tähän taisteluun.

Apostoli Pietari kirjoitti: "Olkaa raittiit ja valvokaal" Niihin sanoihin kätkeytyi pelkoa ja pyhää rauhattomuutta. Oli vaara, että kristityt olisivat vaipuneet hengelliseen uneen, lakanneet siveellistä kilvoituksesta ja hengellisestä valvomisesta.

Tämä sana: "Olkaa raittiit ja valvokaal" kuuluu tänäänkin kristityille. Kristityn tie on tänäänkin taistelua. Se on uskon ja oman tunnon kilvoitusta. Juuri nyt kun meitä ympäröivät hyvinvointi ja kaikkien tavaroiden runsaus, on suuri vaara siveelliseen veltostumiseen ja välinpitämättömyyteen. Siveellinen kilvoitus voi muuttua sivuasiaksi. Raittiuskysymyksen väljähtyminen ei ole enää oman tunnon kysymys. Kuinka tarpeellista on kaikkien tänäänkin rukoilla.

Jatkuu sivulla 2.

Diakonissalaitoksen juhlapäivä

Sunnuntai, helmikuun 18. päivä muodostui Porin Diakonissalaitokselle erikoiseksi juhlapäiväksi kahdessakin mielessä. Arkkipiispa Ilmari Salomies suoritti nimittäin sekä uuden johtajan, teologian lisensiaatti Veikko Takalan virkaanasettamisen useiden pappien avustamana ja samana päivänä ilta puolella kolmentoista oppilaan vihkimisen diakonissoiksi.

Sana tulee lihaksi rakkauden teoissa

Keski-Porin kirkon alttarikehän ulkopuolelle asetui virkaan asetettava teologian lisensiaatti Veikko Takala valkeaan messupukuun puettuna ja alttarille punaisessa kasukassa kädessään piispansauva arkkipiispa Ilmari Salomies avustajanaan lääninrovasti Y. S. Sarpanta, seurakunnan kirkkoherra rovasti Matti A. Mustonen, Helsingin diakonissalaitoksen johtaja Pauli Vaalas, Oulun laitoksen johtaja Juhani Reinilä, Lahden laitoksen johtaja Pentti Erkama ja Pieksämäen laitoksen johtaja K. S. Aaltonen.

Arkkipiispan puheen aiheena oli Jes. 53:4 ennustus Jeesuksesta: "Totisesti meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän säilytti päällensä." Lämpimin sanoin kuvasi hän aluksi miten vaativia diakonissalaitosten johtajien tehtävät ovat, kun työpäivät ovat kukkurallaan monia maallisia tehtäviä, vaikka virka onkin hengellinen. Vastuu kuluttaa, tarvitaan tarkkaavaisuutta, oikeita ratkaisuja vaativissa tehtävissä. Jos ei enää pysty laukeamaan eikä vapautumaan iloon, voi elinhermo katketa ja eletään tottumuksen varassa. Jänteisyys ja ajatusten tuoreus puuttuvat. Puhuja iloitsi, että vihittävä on varhain kutsuttu arvokkaaseen tehtävään. Ei tarvitse puhua vain vaikeista vaan saa uskoutua suuren Armahtajan suojaan. Kun sallimme vajavaisuutemme, tulla paratuksi Kristuksen haavoissa, silloin vastuun kuluttavat kuormat kevenevät ja annetaan Jumalan lapseuden vapautunut ilo. "Huolet, taakat kirpoavat luona rakkaan Jeesuksen."

Kukin avustajista luki raamatunlauseen ja arkkipiispa teki vihkimistoimitukseen kuuluvat kysymykset sekä rukoili Herran rukouksen avustajien pannaessa kätensä vihittävän päälle.

Herran palvelija on kokonaan Herransa omaisuutta

Seuranneessa jumalanpalveluksessa toimittivat alttaripalveluksen rovasti Matti A. Mustonen ja pastori Paavo Tarna. Päivän tekstistä saarnasi johtaja Veikko Takala. Saarnaa hallitsi nöyrä Jumalan työhön altis henki.

Jeesus kuvaa isännän ja palvelijan välistä suhdetta, millainen mieli pitäisi olla Jumalaa palvellessa. Paulus-nimi merkitsee vähäistä. Hän sanookin itseänsä ansiottomaksi palvelijaksi, vaikka olikin tehnyt enemmän työtä kuin muut apostolit. Mutta hän tunsikin olevansa kokonaan herransa omaisuutta, kuten orja. Näin Herrakin odottaa omiltaan työtä ja vaivanäköä.

Diakonissalaitoksissakaan ei toimita mielijohteitten varassa, vaan tarvitaan suunnitelmallisuutta ja Jumalan Hengen viittausten mukaista toimintaa. Järki on myös lahja ylhäältä, Herran palvelijaksi

ei tulla hakemuksilla tai ihmispäättöksillä, vaan niin kuin itämailla, missä isäntä valitsi ja osti orjansa. Kristuskin on tullut ostamaan meidät varelängsä synnin ja saatanan vallasta omiksi palvelijoikseen. Tämä on Jumalan järjestys: Ensimmäinen, sitten palvelustehtävä. Yllättävää on, että Jeesus vyötyttyi ja asetui ensin palvelemaan.

Lopuksi saarnaaja viittasi diakonissalaitoksen rukoukseen: "Jumala, minulle voi tänään tulla kiire — älä sinä unohda minua!" Älkää teidän jättäkö sananpalvelijaa yksin, vaan rukoilkaa hänen puolestansa.

Ulkomaalaisia vieraita

Iltapäivä kului Diakonissalaitoksen tutustumisessa, juhla-aterialla ja johtokunnan kokouksessa. Läpi talvimyrskyjen oli juhille saapunut pastori Lennart Frejborn Tukholman diakonissalaitoksesta, johtajat Ester Nilsson Hernösandista ja norjalaiset diakonissat Malene Algeröy ja Brita Neset Bergenin diakonissakodista.

Palveleva elämäntyö on kutsumustehtävistä rikkain

Kaunis iltahetki muodostui kolmentoista sisaroppilaan vihkimisestä diakonissoiksi ilta kirkossa.

Alkupuheen piti Helsingin Diakonissalaitoksen johtaja, rovasti Pauli Vaalas lausuen: "Siellä, missä Kristuksen rakkaus saavuttaa ihmisen, se myös vaatii rakkauden palveluun. Aikamme on köyhä Kristuksen valtaamista ihmisistä — todistajista. Nyt diakonissoiksi vihittävien soisimme vastaavan Kristuksen rakkauden velvoittavaan kutsuun: Tässä olen! Jos Kristus on palvelun lähtökohta, voidaan sanoa: Kristuksen palveleminen on minulle elämä."

Sisarkuoron laulettua toimitti arkkipiispa Salomies diakonissalaitoksen johtajan, teol. lis. V. Takalan ja rovasti M. Mustosen avustamana diakonissavihkimyksen, jossa diakonissan virka Suomen ev. lut. kirkon palveluksessa annettiin seuraaville: Inkeri Järvinen, Rauni Kemppi, Irma Lehtinen, Helena Mattila, Eila Metsähonkala, Lea Numminen, Anneli Riutta, Ritva Seppälä, Anneli Siikanen, Aira Silvola, Kerttu Ukkonen, Liisa Viljavuori ja Helmi Ylijoki.

Vihittävien joukossa oli kaksi porilaista, nimittäin Ritva Seppälä ja Anneli Siikanen.

Vihittävälle osoittamassaan puheessa arkkipiispa kosketteli seurakuntasisaren työkenttää ja omaa kilvoitusta, lausuen mm.:

"Diakonissan työ vaatii tekijänsä kokonaan — kätevyyttä, valmiutta, aloiterikkautta. Sisar elää arjessa, mutta häntä odotetaan ilon tuojana. Työkentällä — Jumalan taimitarhassa — solmitaan sydänten siteitä ja palveleva elämäntyö on kutsumustehtävistä rikkain. Myös omaa sydäntä on hoidettava, varjeltava. Sen maaperän tekee eläväksi Jumalan elävän veden virta. Se kostuttaa elämäämme hiljaisuudessa, Sanassa ja rukouksessa..."

Diakonissalaitoksella toimitetun diakonissakirjojen jaon jälkeen puhuivat iltaseuroissa rov. A. Perheentupa, hiippakuntapastori M. Huhta, rov. Erkama ja ruotsalainen vieras Ester Nilsson.



Arkkipiispa Ilmari Salomies (keskellä) avustajineen toimittamassa Porin kirkossa teol. lis. Veikko Takalan virkaanasettamista.

KIRKKO PORISSA

ANNA RINTEEN MUISTO



Loppiaispäivänä 6.1.1962 kuoli Porissa Anna Paulina Rintne 72 vuoden ikäisenä. Hän oli syntynyt Ulvilassa 12.11.1889. Jo nuorena neitona hän muutti Poriin ompelijaksi ja antautui innolla kristilliseen toimintaan. Niinpä hän oli vuosikymmenien ajan näkyvimpiä ja toimeliaimpia vapaan seurakunnallisen työn tekijöitä paitsi lähimmässä ympäristössään Uudellaköivistöllä, myös koko seurakunnassa. Hän toimi pyhäkoulunopettajana noin 45 vuotta ja opetti jo kolmatta polvea.

Erityisesti oli lähetystyö hänen sydäntään lähellä ja hän keräsi lähetyksen hyväksi huomattavia summia johtessaan yli neljän vuosikymmenen ajan 17.2.1907 perustamaansa lasten ompeluseuraa "Toivon Tähteä", jonka piirissä tehtiä työtä tuotti sievoisia tuloksia. Afrikan lähetystyökentälle hän hankki mm. kirkonkellon sekä hopeisen ehtoolliskaluston. Lähes 30 vuotta hän johti uskollisesti Uudenköiviston pikkukirkon piirissä työskentelevää ompeluseuraa. Hän oli mukana myös Ulvilan, sittemmin pitkät ajat Porin kaupungin ja Reposaaren yhteisessä kirkkovaltuustossa.

Ruumiinsiunauksen toimitti uudessa siunauskappelissa sunnuntaina 14.1.1962 Ulvilan rovasti Untamo Aitio rovasti Matti A. Mustosen ja pastori Aatos Laihon avustamana. Kappeli oli täynnä ystäviä ja hautajaisseuroja jatkettiin Uudenköiviston pyhäkouluhuoneessa, joka oli Anna Rinteen hengellisen työn pääpaikka. Vainajan muistolle perustettiin myös muistotarahasto Porin Säästöpankkiin.

Jatkoa sivulta 1.

"Suo päiväni viettää sun kanssasi ja yönkin suojassas maata. Suo, ettei mun henkeni nukkuisi, ettei saisi kilvoitus laata. Suo loppu kerran kuolossa autuas." Senvuoksi kaikuu raittiussunnuntaina maalisk. 4 p. kaikille kristityille kehoitus koota voimat taisteluun kristillisen kilvoituksen ja raittiin elämäntavan puolesta. Se ei ole sivukysymys, vaan kuuluu olennaisesti kristityn elämään. Kaikukoon kaikkialla, missä kristityt kokoontuvat, tänään apostolin kehoitus: "Olkaa raittiit ja valvokaat!"

Matti A. Mustonen.

Jeesuksen seurassa ristintieellä

"Mä Jeesuksen rististä
laulan,
Minä kulki ristintien.
Sen juurelle huoleni
kannan,
Sen juurelle syntini vien."



häissä, mutta meidän pahain tekojemme tähden runneltu on meille liian inhottava. Ristintielle pääseminen vaatii kuitenkin täydellistä antautumista Kristukselle.

Kun Jeesus kulki viimeistä kertaa Jerusalemiin, istui tien varrella lähellä Jerikoa sokea Bartimeus. Hän oli kuullut puhuttavan Jeesuksen voimasta parantaa sokeita, mutta hän oli silti vie-

lä sokea. Mekin tiedämme Jeesuksen kärsineen meidän tähtemme, mutta saatamme olla kaukana ristintieltä. Kuultuaan kansalta Jeesuksen menevän ohitse, sokea mies alkoi huutaa: "Jeesus, Daavidin poika, armahda minua!" Tässä on ohje ehkä Sinulle ja minullekin! Meidän on rukoiltava armahdusta. Sokean huuto meni perille. Hän sai avun. "Ja heti hän sai näkönsä ja seurasi Jeesusta ylistäen Jumalaa." Bartimeus pääsi ristintielle. Varmaan sanat "menee ohitse" saivat hänet ottamaan tilaisuudesta vaurin. Kuinka monen ohitse Jeesus tänä paaston- ja piinaaikana kulkeekaan viimeisen kerran! Kenties juuri Sinun! Vapahtajamme kutsuu vielä tielle, jonka päässä on risti. Ken sen juurelle polvistuu, hänelle tapahtuu laupeus. Ja vielä: ristin juurelta käy tie ylös kirkkauten maahan!

Pauli Vuola

"JOKA POIKA" 25-vuotias

Näinä päivinä tulee kuluneeksi neljännesvuosisata siitä, kun Suomen pojat kristillisen poikatyön keskusjärjestön Poikien Keskuskeskustalon ryhtyivät kauaskantoiseen puuhaan, nimittäin julkaisemaan omaa lehteä. Asia oli kuitenkin useaan kertaan esillä eri yhteyksissä ja vuonna 1937 Riihimäellä pidetyillä valtakunnallisilla poikapäivillä tehtiin lopullinen päätös. Pojat ja poikakerhojen johtajat lupasivat tehdä parhaansa. Mainoslehtiset ja tilauslistat lähetettiin liikkeelle ja tulos ylitti odotukset: 8000 tilaajaa tuli heti ensimmäisenä vuonna. Niin päätettiin hyvään alkuun.

Lehden nimeksi tuli Joka Poika, mikä jo määritteli tavoitteen toimia koko Suomen poikien parhaaksi. Joka Poikan päätoimittajana on koko kuluneen neljännesvuosisadan ajan toiminut kouluneuvos Yrjö Karilas. Toimitussihteerinä on kirjailija Sulo Karpio tehnyt pitkän päivätyön. Hän toimi mainituksessa tehtävässä yli 20 vuotta. Hänen siirryttyään eläkkeelle hoitaa tehtävää nuorisohjoaja Seppo Koivistoinen.

Joka Poika on palvelutehtävässään saanut olla ainoalaatuksena soihduna poikamaailmassa. Se on ilmestymisensä aikana tuonut sadollituhansille pojille hyviä harrastuksia, kehittävää puuhallua, siunausta ja iloa. Sotiemme aikana Joka Poika piti osaltaan yllä rohkeaa ja toivovikasta mieltä. Painos ylitti tuolloin 70.000 kpl.

Joka Poika tahtoo edelleen palvella kaikkia Suomen nuoria. Evankeliumin sanoma tahdotaan tuoda poikia lähelle helposti vastaan otettavasti. Kaikkia hyviä harrastuksia halutaan edistää: raittiutta, omatoimisuutta ja mielihyvyyttä, askartelua, musiikkia, urheilua, partiointia, retkeilyä ja säästäväisyyttä... Tunnukseksi voisi hyvin olla Paavalin sana: "Kaikki mikä on totta, mikä kunioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatella."

PORIN KODEILLE

Kuten tiedetään herättäjäjuhlat pidetään, jos Jumala suo, ensi kesänä Porissa heinäkuun 3.—5. päivinä. Juhlille odotetaan 25.000—30.000 juhluvieraista.

Kun näin suuren joukon majoituksesta on kysymys, vetoamme Teihin, hyvät porilaiset.

Allekirjoittanut herättäjäjuhlien juhlatoimikunta toivoo, että porilaiset kodit tahtoisivat majoittaa kahdeksi yöksi juhlille saapuneita

vieraita.

Vaatimattomana korvauksena majoituksesta tältä ajalta on henkilöitä 800 mk jos on talon lakanat ja 600 mk, jos vieraalla on omat lakanat.

Vastaukset tiedusteluun pyydämme ilmoittamaan osoitteella: opettaja Artturi Alppi, Kiertokatu 13, puh. 14 059.

Herättäjäjuhlien juhlatoimikunta

LÄNSI-PORIN

KIRKKOHERRANVAALI

Sunnuntaina helmikuun 18. päivänä toimitti rovasti Untamo Aitio Länsi-Porin kirkossa mainitun seurakunnan ensimmäisen kirkkoherranvaalin. Äänestäjiä oli 739 ja ääniä saivat ensimmäisellä sijalla ollut teol. lisensiaatti, nykyinen kirkollisten asiain hoitaja Voitto Vuola 592 ääntä, tullessa valituksi. Toisella sijalla ollut Keski-Porin II kappalainen Aatos Laiho 43 ääntä ja kolmannella sijalla ollut lehtori Tauno Hoikka 103 ääntä.

PIHLAVAAN VAKINAINEN KANTTORI

Helmikuun 18. päivänä julistettiin Pihlavan kirkossa toimitetussa kirkonkokouksessa seurakunnan kanttoriurkuriksi viran ainoa hakija Artjärven seurakunnan kanttoriurkuri Jaakko Torikka.

SAIN E OSAKEYHTIÖ
HAUTAUSTOIMISTO

Liisankatu 19
Puh. 12 161, 11 274

Hoidamme kaikki alaamme kuuluvat tehtävät

Lähetä leipäsi vetten yli
Sillä ajan pitkään sinä saat sen jälleen

(Saarn. 11; 1.)

Tämän Raamatun sanan saivat kokea todeksi ne merimieslähetyksen ystävät, jotka lähettivät viime jouluksi paketteja merenkulkijoille. Leipää ei tosin lähetetty, vaan luettavaa, sukkaa, lapasia, almanakka ym. sekä kirje. Melkein jokainen lahjan saaja on vastannut kortilla tai kirjeellä. Tässä eräs paljon puhuva kirje:

KUNNIOITETTU ROUVA!

Haluan täten lausua Teille sydämelliset kiitokseni saamastani joulupaketista. Olette uhranneet runsaasti aikaa, työtä sekä ennen kaikkea hyvää tahtoa lähettäessäni tämän joulupaketin tunteettomalle merimiehelle. Siis vielä kerran sydämellinen kiitos Teille.

Lähdimme Belgiasta 14. 12., Antwerpenissä oli merimiespastori Lappalainen meitä saattamassa ja toi samalla laivalle 24 joulupakettia, jotka sitten jaettiin laivaväen kesken. Olimme arvioineet saavuttavan Castelloon hyvissä ajoin jouluaattona, mutta epäedulliset sääsuhteet viivytivät matkaamme siksi paljon, että emme ehtineet aattoillaksi perille, vaan jouduimme viettämään sen suunnilleen Valensian kohdalla. Joulu meni rauhallisesti, kuten aina merellä vietetyt joulut. Jokainen suoritti tehtävänsä suuresta juhlasta huolimatta. Joulupäivän aamuna aikaisin saavuimme Castelloon. Sanoimattoman suurta iloa toi mieleeni kirjeessänne se kohta, missä kerroitte pyhäkoulusta. Kuinka lähellä se toikaan ajan, jolloin itse kävin pyhäkouluun, noin 45 vuotta

sitten Raumalla. Erikoisesti muistan vielä muistovärsyn, jonka opettajani silloin kirjoitti, ja se kuuluu näin: Kaikki mitä te aotte Jumalalta uskoen, sen te saatte.

Pyhä Jumala on täyttänyt lupauksensa. Toinen yhtä ihana muisto on virsi, joka pyhäkoulussa meille opetettiin: Oi muistatko vielä sen virren, jota lapsena laulettiin jne. Laulan usein sen, se ei koskaan tule vanhaksi, se on aina yhtä kaunis. Opettakaa Tekin lapsille tämä virsi. Uskon että hekin muistavat sen läpi koko elämänsä.

Tänään joulupäivän aamuna klo 10 saapui laivalle kaksi roomalaiskatolilaista nunnaa, he lauloivat meille Joulu yö, juhla yö (latinaksi). Keskustelimme heidän kanssaan hetken ja näytin heille lähettämämme valokuvan ja selostin mitä kuvaesittää. He tekivät useita kysymyksiä pyhäkoulusta Suomessa. He lähettävät Teille sekä lapsille terveisiä tämän kuvan ja amuletin mukana. Vielä lopuksi haluan toivottaa Teille onnellista uutta vuotta. Jumala Teidän suuriarvoista työtä siunatko.

O. K.
konepäällikkö

Arkipiispan sana:

Ihmisen standardisoitumisen tunto-
merkinä on henkinen irtonaisuus

Standardisoituminen on teollisuudessa ja liike-elämässä tärkeä tekijä, mutta se muuttuu vaaralliseksi, kun sen vaikutus siirtyy ihmiseen ja hänen henkiseen olemukseensa. Teollistuneilla ajanvietteillä on tähän ratkaiseva merkitys: valikoimaton vaikutusten vastaanotto ja estoista välittämätön elämysten metsästy.

Tuskin monet tietävätäkään että arkipiispa Ilmari Salomies vieraili ennen joulua Porin teknillisessä seurassa esitelmöiden ihmisestä teollistuvassa yhteiskunnassa. Yllästyttävää otteen lisäksi hän lausui seuraavaa:

Elintaso on kohonnut ennen aavistamattoman korkeaksi. Kuuluisan ajattelijan Francis Baconin sanat "Tieto on valtaa" ovat käyneet toteen.

Kuitenkin tunnemme ihmisen tulevaisuudesta nyt suurempaa huolta kuin ennen. Olemme valjastaneet ihmisen käyttöön valtavia voimia, joista on syytä kysyä, pystymekö niitä hallitsemaan. Omassa lähimmässä elämänpiirissämme joudumme tavan takaa kohtamaan kysymyksen, miten käy ihmisen teollistuneessa yhteiskunnassa.

Nykyisin teollisuus pyrkii takamaan ihmiselle turvallisuuden tun-

teen ja viihtyisyyden. Tässä mielessä on rakennettu asuntoja, edistetty urheilua, suotu mahdollisuus huvituksiin ja henkisiin harrastuksiin. Monet teollisuuslaitokset ovat toimineet jopa tiennäyttäjinä yhteiskunnalle ohjattaessa kehitystä kohti hyvinvointivaltiota.

Nykyajan ihminen tietää paljon enemmän kuin hänen esi-isänsä. Samaan aikaan ovat todelliset persoonallisuudet kuitenkin käyneet harvinaisemmiksi. Yhä harvinaisempi on omilla aivoillaan ajatteleva ja sydämellään tunteva ihminen.

Sitä mukaan kuin ihminen sulaa joukkoon, hän myös tulee yksinäisemmäksi. Hän kadottaa yhteytensä Jumalaan ja muihin ihmisiin. Hän kadottaa hiljentyksen tarpeen. Kun ihmisestä tulee keskusteleva, hänen kosketuksensa muihin ihmisiin katkeaa. Ihmiset tapavat toisiaan, mutta kukin kulkee

omia teitään. Aatteellisiin yhdistyksiin liittyminenkin ei tässä auta, koska ryhmittymät seisovat jyrkästi toisiaan vastaan edes pyrkimättä ymmärtämään toisiaan, löytämättä sijaa sovitteluille sanoille.

Kuvaamani kehitys on yksipuolinen ja yleistävää. On myös muunlaisia ihmisiä. On yksilöitä, jotka ponnistelevat päämääräänsä kohti. Tämä ei kuitenkaan estä sitä, että standardisoitua elämäntyyliä jatkuvasti leviää ja yleistyy pelottavassa määrin. Henkisen rakenteen kohdalla olemme nopeasti kullemassa kohti tuntemattomia kolkaloita.

On käynnissä vastavoimia ihmisen irrottamiseksi häntä vallastaan pitävästä standardisoitumisen kehästä. Yhteiskunta yrittää monin tavoin parhaansa, mutta kehitystä on vaikea muuttaa. Kehän murtamisen pitäisi alkaa meistä itsestämme. Meidän pitäisi joskus siirtyä syrjään valtatieltä, jotta löytäisimme ihmeellisiä paikkoja ja näkymiä. Jokaisen meistä olisi omissa kodissaan ja elämäntilanteissaan etsittävä pieniä polkuja, jotka yhdistävät meitä toisiinsa. Erityisesti olisi aviopuolisoiden ja lasten näitä polkuja haettava. Silloin voisimme ehkä löytää niitä myös yhteiskunnassa ja julkisen elämän pilalle ajetuilla valtateillä.

Nuorten Naisten Kristillinen Yhdistys 60-vuotias

Tammikuun 11. päivänä 1962 tuli kuluneeksi 60 vuotta siitä hetkestä, jolloin opettajatar Amalia Henriksson ja rehtori Inkeri Kalliala kutsuivat kokoon 15 naista keskustelemaan Nuorten Naisten Kristillisen Yhdistyksen perustamisesta Poriin.

Yhdistyksen säännöt vahvistettiin maaliskuun 23. päivänä ja näin Porin Nuorten Naisten Kristillinen Yhdistys saattoi aloittaa toimintansa kaksikielisenä yhdistyksenä, ottaen tunnustukseksi yhteisen kansainvälisen tunnuksen: "Ei väellä eikä voimalla vaan minun Hengelläni, sanoo Herra Sebaot." Sakarja 4: 6.

Raamatunkeskustelut ja rukoukset olivat taipaleen alussa keskeisimmät työmuodot, mutta vähitellen yritettiin työtä laajentaa ja niinpä ensimmäisenä vuonna perustettiin lähetyssompeluseura. Saa-tiin apua omalta laulukuo-rolta, joka kävi useinsairaiden luona laulutervehdyksellä kukkaislähetyksen kera.

Lähetysharrastus herää

Vuosi 1903 oli aloitteista rikas vuosi. Silloin aloitettiin työ nuorten parissa sekä asetettiin naislähetystoimikunta valvomaan lähetysharrastusta yhdistyksessä. Kohokohdaksi muodostui hetki, jolloin Herra kutsui yhdistyksen keskuudesta kaksi lähettä, Agnes Hedengrenin Kiinaan ja Lyyli Olonqvistin (sittemmin Andersin) Intiaan Herran työvainioille. Rukouksen työskentelivät nämä yhdistyksen uranuurtajat kaukana vieraisissa maissa.

Koulunuorisille perustettiin kerhoja ja seurakunnan pyhäkoulu-työhön osallistuttiin innolla vuodesta 1913 alkaen ja nuorison keskuudessa sai partiotyö alkunsa, kun partioliippukunta Porin Tilitikut vuonna 1929 perustettiin. Useissa tyttöjen kerhoissa työskenteliin jo näihin aikoihin väsymättä Lapissa sijaitsevan NNKY:n Liiton lastenkodin Riutulan hyväksi. Vanhuksia ei myöskään unohdettu, vaan heille järjestettiin tilaisuuksia vuodesta 1908 alkaen. Kansalaisodan jälkeen Porin Yhdistys oloitti uuden työmuodon perustamalla 12 sotaorvolle lasten-kodin, mikä toimi vuoteen 1927. Innokkaana työntekijänä oli rouva Rakel Karttunen, joka myöhemmin toimi laulukou-ron johtajana kymmenen vuoden ajan.

Ensimmäinen sihteeri oli opettaja Helmi Häggström, jonka työpanos on ollut hyvin merkittävä. Kiitollisin mielin muistelee yhdistys myös opettaja Hilja Lönnqvistiä, joka uskollisesti itseään säästämättä uurasti vuodesta toiseen yhdistyksen hyväksi.

Saadaan oma talo

Noin kolmenkymmenen vuoden ajan kokoonnuttiin ilman omaa kotia, tyttölyseolla ja yksityisessä vuokrahuoneistossa, mutta sen jälkeen on saatu ilolla työskennellä oman katon alla Esivallank. 6.

Vuosi vuodelta aherrettiin, uusia työmuotoja otettiin käyttöön, keskustelu-, raamattu-, luku-, käsityö- ja askartelupiirejä kokoontui "Nuorten talolle" ilta illan jälkeen. Vuoteen 1933 saakka olivat kokoukset vuoroin suomen- ja ruotsinkieliset, mutta siitä alkaen alkoi yhdistyksen ruotsalainen toimikunta huolehtia ruotsinkielisestä ohjelmasta.

NNKY:n Liiton teollisuussisarina Porin yhdistyksen suojissa ovat toimineet vv. 1927—1940 Hilja Pinjala, 1940—42 Siiri Riihi, sekä 1943—1955 Saimi Haapio, joka vaikean sairauden vuoksi joutui jättämään hänelle niin rakkaaksi käyneen

työkentän. Yhdistys näki näissä henkilöissä tarmokkaat, uupumattomat työntekijät, jotka vaikeuksia väistämättä hoitivat velvollisuutensa suurella rakkaudella.

Yhdistyksen monivuotinen puheenjohtaja, rouva Elsa Broms oli keskeisenä henkilönä, nostavana ja kannattavana voimana yli kolmekymmentä vuotta. Hänen rakkautensa myös yhteiskunnan kovaosaisia kohtaan näkyi hänen suori-ttamassaan työssä katulähetyksen parissa.

Vuodesta 1950 toimi kahden vuoden ajan yhdistyksen puheenjohtajana lehtori Helliikki Eskola (sittemmin Wallin), joka erikoisesti paneutui nuorison ongelmiin toimien partiojohtajana Porin Tilitikuissa. Hänen jälkeensä on nyky-

iltoihinsa. Nuoriso haluaa myös ulos luontoon, joten retkeily- ja leirielämä on hyvin suosittua nuorten kerhoissa. Nuorisotyön keskeisenä, kokoavana ja innostavana voimana on ollut vuosikautia yhdistyksen sihteeri Annikki Mäkelä, joka kaiken vapaa-ajansa on uh-rannut nuorten hyväksi tässä vapaaehtoisessa työssä. Partiotyöliippukunta Porin Tilitikut, joihin kuuluu toistasataa tyttöä, muodostaa oman rekisteröidyn yhdistyksensä, jonka taustaelimenä Porin NNKY toimii.

Kursseilla on kokoonnuttu rotinkitöitä, silkkipainantaa tai askartelua harrastamaan, milloin taas on opeteltu kodinhoidon ja keittiötaidon aakkosia.

Yhdistyksen työstä vastaa johto-



NNKY:n nykyinen johtokunta: Takarivissä Anna Mäkelä, Kaisa Lampiaho, Lisa Ekko, Ruth Fagerholm, Maija-Leena Pietilä. Eturivissä Annikki Mäkelä, Tyyne Lehtonen (puheenjoht.), Kersti Pikkarainen.

nen puheenjohtaja, johtajatar Tyyne Lehtonen väsymättömällä innolla ja palavalla rakkaudella kantanut vastuun Porin NNKY:n toiminnasta.

Sihteereinä ovat toimineet vv. 1940—44 kirjastonhoitaja Toini Mäkinen, vv. 1944—52 johtajatar Tyyne Lehtonen, vv. 1952—54 rouva Terttu Laiho sekä vuodesta 1954 alkaen lastentarhanopettaja Annikki Mäkelä. Monivuotisena sihteerinä ja kerhonjohtajana oli neiti Kerttu Selander kuolemaansa saakka. Yhdistyksen taloudesta vuosikautia vastannut rahastonhoitaja, neiti Anna Huida muutti ke-väällä 1961 Palestinaan, jonka jälkeen on tätä tehtävää hoitanut rouva Kaisa Lampiaho. Taloudellista puolta ajatellen on kiitollisuudella mainittava Porin kaupunki ja maaseurakunnalta, Porin Puuvilla Oy:n ja W. Rosenlew Oy:n tahoita saatu apu ja taloudellinen tuki.

Nykytoiminta nuorten keskuudessa

Nykyhetken tilanteesta yhdistyksen toiminnassa antaa parhaan kuvan vuosikertomuksemme, jonka mukaan työ jakaantuu kolmeen pääryhmään: 1) Aikuistyö, 2) Nuorisotyö ja 3) Pyhäkoulu.

Aikuistyö käsittää vakinaisina kerhoissa raamattu-, lähetys-, käsi-työ-, ruotsin- ja englanninkielen-, äitiäniirin ja "kultaisen län" kerhon sekä laulukou-ron. Yleisötilaisuuksina on vuosittain järjestetty Naisten Päivät, kutsutilaisuudet eri ammattialojen edustajille, kirkkoiltoja, musiikkitilaisuuksia, van-husten juhlia, naapuri-iltoja ym. Näissä tilaisuuksissa on seurakunnan omien pappien ja Suomen NNKY:n Liiton sihteerien lisäksi ollut runsaasti vieraita puhujia.

On joskus leikkiläisesti huomautettu, että "Nuorten Naisten" jäsenten keski-ikä on 70 vuotta, mutta se ei pidä paikkaansa ainakaan Porin yhdistyksen kohdalla, missä kokonaista 18 tyttöjen ja varttuneemman nuorison piiriä kokoontuu säännöllisesti kerho-

kunta, johon edellämäinnittujen puheenjohtajan, sihteerin ja rahastonhoitajan lisäksi nykyään kuuluvat seuraavat jäsenet: rovastin rouva Liisa Ekko, konttoristi Ruth Fagerholm, meijerikko Anna Mäkelä, tohtori Kersti Pikkarainen sekä rouva Maija-Leena Pietilä. Kiitollisuudella johtokunta muistaa tässä yhteydessä uskollisia kerhonjohtajia, jotka vapaaehtoisesti ovat paneutuneet yhdistyksen työhön.

Jumalalle kiitos kaikesta armostaan yhdistyksen työsaralla, joka juuri tähtää Vapahtajamme ydin-ajatuksen, että olisi yksi paimen ja yksi lauma: rakkaus ja ihmis-yhteys yli kaikkien rajojen.

Kirkastukoon entisestään yhdistyksen työssä tämän vuoden tunnus: "Jumalan valtakunta ei ole sanoissa vaan voimassa" 1 Kor. 4: 20 sekä työohjeeksi tulevaisuutta ajatellen: "Palvelkaa toisianne rakkaudella" Gal. 5: 13.

Maija-Leena Pietilä

HAUDALLA

Mies köyhä hautaan laskettiin ke-väällä toukokuussa. Ei kenkään häntä itkenyt — vain lintu lauloi puussa.

Ei ollut saattojoukkoa, ei kukkaa, sepelettä. Ei kenkään häntä kaivannut, vuodattain kynelettä.

Mies köyhä, rikas kuitenkin ol' taivaan aarteista, vaikk' pienen saanut hivenen ol' noista katoovista.

Vaikk' köyhän miehen haudalle ei kukkaa kenkään tuonut, on Jeesus osan hänelle ikuisen taivaass' suonut.

Juho Salokannel

Älä häpeä todistusta herrastamme

Todistajaksi kelpaa

vain sellainen henkilö, joka on itse nähnyt, mitä toiset ovat saaneet aikaan hyvää tai pahaa. Hän ei ole tekijä eikä myöskään tuomari. Todistusta annetaan, kun kysytään asian tai tapahtuman todenperäisyyttä.

Kun hengellisissä tilaisuuksissa todistetaan, käsitellään sillä pieniä puheita, joita henkilökohtaiseen uskoon tulleet pitävät kuulijakunnalle. Ne ovat yleensä vaikuttavia, koskapa Kristus niiden kautta pääsee kirkastumaan armahtajana ja pelastajana. Mutta jos puhuja eksyy arvostelemaan rakkaudettomasti maailman tiellä kulkevia tai halveksimaan sitä opetusta, jota hän on aikaisemmin nauttinut, asettuu hän korokkeelle, joka ei hänelle kuulu. Useimmissa tapauksissa tämä hiljainen koulun, rippikoulun ja kirkon sekä uskovien kodin ohjaus on ollut Pyhän Hengen valmistavaa työtä. Kun nuorelle siipiänsä koettelevalle kristitylle on Jeesus tullut kaikki kaikeksi, ei hänen tee mieli kuten joskus karkeasti sanotaan "tahrata pesänsä", se on halveksia vanhempia tai opettajia. Tappiot ovat kipeitä tällaisissa tapauksissa.

Tarvitsemme todistajia,

joita työpaikoillaan ovat valmiit vastaamaan sävyisyydellä heille tehtyihin kysymyksiin ja jotka nöyrän palvelevalla olemuksellaan osoittavat seuraavansa Vapahtajansa. Hyökkäävällä saarnaamisella sitävastoin karkoitetaan rajalla olevat ja ulkopuoliset. Todistaja jää yksinpuhujaksi. Mutta voi olla niinkin, että Herran todistaja joutuu marttyyri Stefanuksen tapaiseen asemaan, kun häntä sanoilla kivitetaan. Tällaisissa tapauksissa antaa Pyhä Henki sanottavan ja Herra vastaa omansa kohtalosta. Nämä työpaikkatodistajat tarvitsevat Jumalan sanaan syventymistä, seurakunnan hengellistä tukea ja paljon esirukousta.

Pitäisikö todistajia kouluttaa?

tehtävänsä, jota he suorittavat tehtaissa, kotikäynneillä, kouluissa tai laitoksissa? Me olemme tottuneet vaatimaan vastuuta papistoilta liiankin paljon ja syyttämään heitä, jos jotain on vinos- sa. Kun joku ei ota vastaan tarjottua lahjaa, joutuu tietysti saaja tappiolle, eikä se ole am- tajan syy. Vastuu on hengellisessä työssäkin laajempi. Kaikki kristityt ovat yhteisvastuullisia seurakunnan elämisestä ja erikoisesti ne, jotka ovat Herralta eniten saaneet. Tässä on kristityillä tehtävää kylliksi.

Emme voi mennä sanomaan kenelle hyvänsä: Sinut valitaan todistajaksi. Mutta jos Herra antaa armolahjan jollekin, on häntä Raamatun sanalla koulutettava. Sitä vastoin jonkun papin paneminen kolmeksi kuukaudeksi tehdastyöhön on pois heitettyä aikaa. On kuitenkin helpompi suorittaa todistajatehtävää, jos opetuksessa kootaan aikaisemmin saadut kokemukset.

Uskon asian mainostuksessa

olisi paljon puheenaihetta. Kun maailma mainostaa tavaraansa, joka katoaa, on meillä arvokkaampaa ja pysyvämpää tarjottavaa. Miksi ei sen mainostamiseen uh-rattaisi enemmän kekseliäisyyttä, työtä ja varoja?

Lapset tarvitsevat havainnollista nähtävää. Sitä on liian vähän kirkossa. Teatteri tarjoaa sitä sopivammassa muodossa. Pyhäkoulu-askartelutunnit tosin vetävät lapsia, mutta he eivät tule lastenjumalanpalveluksiin.

Aikuisilla on kiirettä liaksi. Ei ehditä hiljenemään. Mutta todistus voidaan heille lähettää esimerkiksi hyvin toimitetun seurakuntalehden välityksellä. On usein muistutettava kaikkein tärkeimmästä, ihmisen pelastuksen tarpeellisuudesta.

P. O. Ekko



PAKANUUDEN PIMEYTTÄ

Usko epäjumaliin näyttää maailman kansojen keskuudessa horjuvan. Mutta heille ei aina ole tarjona tilalle mitään parempaa. Toisaalta kristinuskosta luopuneiden keskuuteen leviää pakanalliset uskomukset, jopa epäjumalanpalvelus.

Lehdistössä kerrottiin tammi-kuun alulla, että Englannissa Liverpoolin lähistöllä on levinnyt polyneesiäläisen Tiki-jumalan palvelus, jopa niin, että siellä on tehty rituaalimurhakin.

Englannin jamboree leirillä 1957 tapasivat suomalaiset partiolaiset myös maoripoikia, jotka esittivät mm. taitojaan Englannin kunin-gattarelle. Siellä saatiin pojilta muistoksi kuvamme kokoinen massasta tehty vihreä Tiki-jumalan kuva, joita on Etelämeren saarilla tarjona matkamuistoiksi. Väitetiin, että se on onnea tuottava amuletti. Mikäli joku uskoo tällaisiin, on todettava, että pakanuuden pimeys ei ole vielä valjennut. Euroopassa on norjalaisen Tor Heyerdalin matkakirja "Kon Tiki" herättänyt kiinnostusta polyneesiäläisiin oloihin. Muutamat porilaisetkin ovat Oslossa käydessään nähneet Heyerdalin museon.

NUORTEN LÄHETYSOIMINTAA

Suomen Lähetysseuralla on jo vuosikautia Jerusalemissa toiminut menestyksellinen koulukoti. Mutta se on ollut sijoitettuna vanhaan sortumaisillaan olevaan sotilaspa-rakkiin. Lähetysseuran johtokunta on päättänyt tänä vuonna rakentaa uuden koulukodin.

Saimme kuulla, että nuorisosihteerit Aune Aution aloitteesta parhaillaan valmistellaan seurakuntien nuorisorintamalla "Nuorten Tempaus"-nimistä operatiota. Sen tavoitteena on saada kokoon 7 milj. mikä summa vielä puuttuu, että voitaisiin Jerusalemiin rakentaa lasten koulukoti Israelissa tapahtuvaa lähetystyötä varten. Nuorten Tempaus pannaan toimeen helmi—maaliskuussa. Saa-nemme tässä samalla vedota kaikki seurakuntalaisiin, että kukin olisi osaltaan kannustamassa tätä nuorten toimintaa. Kotinne ovelle saattaa nimittäin ilmestyä nuori, joka tarjoaa kaunista kirjanmerkkiä hintaan 100:-. Se on merkkinä siitä että Nuorten tempaus on alkanut.

PUKEUTUKAA

valkeuden varuksiin (Ro 13: 12)

PUKEUTUKAA

uuteen ihmiseen (Ef. 4: 24)

PUKEUTUKAA

rakkauteen, mikä on täydellisyyden side (Kol. 3: 14)

PUKEUTUKAA

keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon (1 Piet. 5: 5)

PUKEKAA

yllenne Jumalan koko sota-asu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat juonet (Ef. 6: 11)

Yli 40 vuotta hautauspalvelua

Rantasen
HAUTAUSTOIMISTO
PORI, ITÄPUISTO 12 PUH. 12707

Suurin — Suosituin
Kuljetukset autoilamme
kaikkialle

Olkaa TOIVOSSA iloiset, AHDISTUKSESSA kärsivälliset, RUKOUKSESSA kestävät.

Room. 12;12

Pankaa täysi TOIVO siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä. I Piet. 1: 13.



Tämä hetken kestävää ja kevyt AHDISTUKSEMME tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden. II Kor. 4: 17.



Kaikessa saattakaa pyyntönne RUKOUKSELLA ja anomisella kiitoksen kanssa Jumalalle tietäväksi. Fil. 4: 6.

Kirkkomuseoajatus Porissa

Vain harvat porilaiset tietävät, että täälläkin on kirkkomuseo, tosin pieni ja hoitamaton. Se sijaitsee eräissä kirkon tornihuoneessa ja kaipaisi parempaa sijaintipaikkaa. Esineitä on vähälaisesti, koska 1853 tulipalo hävitti kaiken. Mutta yhtä ja toista arvokastakin nähtävää on säilynyt.

Lehtemme haastattelee seuraavassa henkilöitä, jotka asiasta jotakin tietävät:

Rovasti Matti A. Mustonen kertoi, että uuteen seurakuntatulosuunnitelmaan on otettu vähäinen huonotila museoesineiden säilyttämistä varten. Onhan meillä käytännöstä jätetty messukaskoita, jotka on säilytettävä kuivassa huoneessa. On arvokkaita vanhoja kirjoja, valokuvia entisistä kirkollisista merkkitapahtumista ja satavuotias kellolaite.

Entinen vahtimestari Yrjö Ahola on toimiaikanaan pelastanut entisistä J. A. Zachariasenin rakentamista uruista urkupöydän, pillejä ja monia muita kirkon vanhoja esineitä, jotka olisivat romujen ja polttopuiden mukana joutuneet hukkaan. Hän on myös luettellonut esineet ja varustanut ne selityksillä. Arvokkaimmat esineet, kuten alttariopeat, kynttilänjalat ja tinainen ehtoolliskannu vuodelta 1808, siis sota-ajalta, ovat korjatut tulelta ja varkailta suojattuihin paikkoihin.

Rovasti P. O. Ekko, joka on järjestänyt ja luettellonut useita kirkkomuseoita huomautti, että kirkon tornissa on sankarihaudan ym. kipsiluonnoksia, jotka kärsivät tomusta ja ilmanvaihteluista nykyisessä sijoituspaikassaan. Viitisen vuotta sitten tehty järjestämissuunnitelma ja kustannusarvio kirkkomuseon saattamiseksi esitys-

kuntoon ei kuitenkaan antanut aiheetta kirkon hallintoelinten enempään toimenpiteisiin. Osa kirkon museoesineistä oli Porin 400-vuotisnäyttelyssä, mutta yleisöllä ei tavallisissa oloissa ole mahdollisuutta nähdä esineitä; onhan niitä muuallakin kuin tornissa. Suuret ruumispäiset (1741), hautajaismarsalkkojen "murhesauvat" ja vanhat hautamuistomerkit ovat nykykansalle täysin vieraita.

Museonhoitaja, maisteri Unto Salo oli innostunut kirkkomuseon perustamisajatuksista ja esitti ehdotuksenaan, että tärkeimmistä valokuvista ja muista kuvista teetetäisiin fotostaattisuurenauksia. Pikkuesineiden paikka olisi lasivitrineissä ja isommat esineet olisi syytä sijoittaa sopiville korokkeille. Satakunnan museoon on joutunut myös joitakin Porin kirkkojen muistoesineistä.

Kelloseppä Ossi Heino, joka huolehtii kirkon nykyisestä sähkömoottorilla käyvästä aikakellosta ihmetteli sitä suurta huolellisuutta, jolla entinen kellokoneisto oli tuokoraudasta tehty. Koko laitteen tekijä on kuuluisan Könnin oppilas, Ilmajoella toiminut C. O. Glasberg, joka sata vuotta sitten sai työstänsä 4444 markkaa. Tämä kello kävi suurten läpi tornikerrosten laskeutuvien painojen voimalla. Tietysti näin arvokas kellokoneisto ansaisi paikkansa kirkkomuseohuoneessa.



Minä olen taas näkevä teidät ja teidän sydämenne on iloitseva

Kun elämässä on kylvään vakassa siemenenä synty, ei meidän lainkaan tule ihmetellä sitä eloa, jota näemme omassa elämässämme, ihmisten kesken ja kansojen välillä korjattavan. Tämä maa kantaa monikymmenisen sadon.

Antti Uljas



KESKI-PORISSA TAPAHTUVAA

- 25.2. Radiojumalanpalvelus.
- 25.2. Diakonissalaitoksen oppilaiden järjestämä lähetysilta kirkossa.
- 28.2. Chorus Cantorum konsertti.
- 4.3. Jumalanpalvelus. Valtakunnallinen raittiuspäivä saarnaa rov. Matti A. Mustonen.
- 4.3. Sair.hoit. krist. seuran kirkkoilta.
- 11.3. Merimieslähetyksen kirkkoilta Mäntyluodon aseman hyväksi.
- 11.3. Evankelioimisliiton talvipäivät.
- 18.3. Radiojumalanpalvelus.
- 18.3. NNKYN 60-vuotisjuhla.
- 22.3. Rovastikunnan pyhäkoulupäivä.
- 1.4. Evankeliumijuhla.
- 8.4. Radiojumalanpalvelus.
- 22.4. Radiojumalanpalvelus.
- 23.4. Rukoilevaisten pääsiäisseurat.
- 6.5. Radiojumalanpalvelus.

HUOLEHDIMME KAIKESTA ALALLAMME

Heikkilän
HAUTAUSTOIMISTO
OM. U. KARIHAARA

PORI ~ LIISANK.18 PUH. 12125
~ AJANMUKAINEN SAATTOAUTO



Sokeain asia

Näön menettäminen on aistivioista vaikein. Sokea on sataprosenttinen invalidi. Mutta yhteisen avun turvin pyrkii jokainen sokea itse toimimaan ja ansaitsemaan elatuksensa.

Maassamme on tällä hetkellä sokeita yhteensä n. 4.200, joista n. 80 % on syntymäsokeita. Kaikista työikäisistä sokeista n. 75 % huolehtii itse omasta toimeentulostaan. Vanhuuden sokeita on tällä hetkellä maassamme yhteensä n. 2.000. Kirkon piirissä on tehty arvostettua huoltotyötä sokeiden hyväksi. Kirkolla on ollut 10 vuoden ajan sokeainhuoltaja, joka on suorittanut kiertävän konsultintin työtä eri puolilla maamme. Nykyisin toimii tässä tehtävässä herra Aatu Moilanen. Sokeat kaipaisivat kipeästi lisää huoltoneuvoja ja tässä asiassa on Sokeain Keskusliitto tehnyt aloitteen kuuden huoltoverkostopiirin aikaansaamiseksi maahamme. Jokaisessa piirissä

toimisi ns. sokeain sihteeri.

Satakunnassa on oma sokeain yhdistys, jonka puheenjohtajana on Raumalla asuva Pentti Perä-vainio ja sihteerinä herra Honkasalo. Jäseniä yhdistyksessä on noin 60.

Porissa on täyssokeita 23 ja seurakunnan puolesta huolehtii heistä aistivallisten diakonissa Elvi Hokkanen. Hän kertoi lehdellemme, että huomattavimpia vuotuisia tapauksia ovat marraskuussa vietetty sokeain viikko, yhteinen joulujuhla ja vuosikokous. Viime joulukuussa oli läsnä 70 henkeä. Reposaaren Junnilassa on vietetty keuhkolla leiripäivät ja on tehty myös yhteinen kesäretki.

Helsingissä olevasta 600 numeroa käsittävästä äänikirjastosta lainataan ahkerasti virkistystä. Mutta kun siellä on vähemmän hengellistä ravintoa, on seurakuntasisar lukeut kirjallisuutta sitä kaipaaville.



KIRKKOON LIITTYMINEN

Kuluvan vuoden puolella on siivirekisteristä seurakunnan yhteyteen palaaminen voimakkaasti lisääntynyt. Vanhempi väki mainitsee syyksi uskonnollisen vakavoitumisen. Rippikouluikäiset nuoret ovat murheellisia, kun he vanhempien mukana joutuivat eroamaan ja naimaikäiset haluavat Jumalaa siunausta avioliitollensa.

Viime vuonna erosi seurakunnasta 57 miestä ja 35 naista, yht. 92 henkeä, mukaanluettuna myös toisiin uskonnollisiin rekistereihin siirtyneet. Kirkkoon liittyi 45 miestä ja 33 naista. Yht. 78 henkeä. Länsi-Porissa erosi 29 ja palasi 17.

Pihlavassa erosi 1 ja liittyi 11. Reposaassa ei näitä siirtoja tapahtunut.

UUSI PAPPI

Arkkhiippakunnan Tuomiokapituli määräsi kokouksessaan 14.12.1961 Länsi-Porin seurakunta-apulaiseksi 10.1.1962 alkaen pastori Pauli Vuolan, jolle tämä virka on ensimmäinen hänen suorittuaan asevelvollisuutensa. Pastori Vuola on teol. lisensiaatti Voitto Vuolan veli ja asuu hän väliaikaisesti Luvian puistikatu 2.

Valtakunnallinen raittiussunnuntai Porissa

Kristillisen Raittiustyön Edustajiston toimesta vietetään lauantaina ja sunnuntaina 3.—4. p:nä maaliskuuta valtakunnallista raittiuspäivää. Tähän osallistuvat kaikki kristilliset yhdistykset ja kirkkokunnat huoneistoissaan.

Lauantai on omistettu evankelioimiskokouksille kirkkoissa ja sunnuntai alkaa jumalanpalveluksella Keski-Porin kirkossa. Saarnan pitää rovasti Matti A. Mustonen. Otsolassa pidetään Satakunnan raittiuspäivän nuorten henkiset kilpailut ja klo 15 vuosikokous, jossa puhuu pääsihteeri Matti Jääskinen.

Itäpuisto 14 seurakuntakodissa pidettävässä katulähetyskokouksessa puhuu samanaikaisesti Arvid von Martens Helsingin katulähetyskesästä.

Ilta huipentuu Kauppaoppilaitoksessa pidettävään juhlatilaisuuteen, jonka ohjelmassa on erikoista pankinjohtaja Olavi Helavuoren johtama keskustelu aiheesta "Onko juopottelu sairautta vai rikollisuutta?" Vastaja ovat lääkäri, tuomari, pappi, poliisi ja naisten edustaja. Esitelmän aiheesta Lars Levi Laestadius, pitää rovasti Paavo Viljanen Tampereelta. Yksinlaulajina esiintyy pastori Pauli Vuola. Kaikissa tilaisuuksissa on musiikkiesityksiä.

PORIN KIRKKOSANOMAT on edullinen ilmoituslehti, koska se tulee joka kotiin.

PORIN KIRKKOSANOMAT

Julkaisija Porin Seurakunnat
Jaetaan postitse Porin seurakuntien talouksiin

Päätoimittaja: rov. Matti A. Mustonen, Hallituskatu 9.
Puh. klo 10—12 12408. muullon 12525.

Toimitussihteeri: rov. P. O. Ekko, Hallituskatu 9 Puh. klo 9—12 12201. muullon 13631.

Toimituskunta: rov. Viljo Lauro, past. Tapani Pietilä, teol. kond. Liisa Syrjä, opett. Kalervo Niemelä.

Toimitus ja konttori: Pori, Hallituskatu 9 Puh. klo 9—12 12201. Pankki: Pohjoismaiden Yhdyspankki, Pori.

Ilmoitushinnat: 25 mk palstamillimetriltä. värilliset eri sopimuksen mukaan

Tilaushinta: 1 vuosikerta kotimaahan 150.—, ulkomaille 200.—

Kirjapaino: Satakunnan Kirjateollisuus Oy

Porissa 1962,
Satakunnan Kirjateollisuus C